

[Palle Simonsen]

Det er altså alt i alt et meget magert resultat, regeringen er mødt frem med i sit forsøg på at udmønte budgetreguleringskontoen i nogle konkrete forslag.

Herudover har regeringen stillet en række såkaldte tekniske ændringsforslag. Jeg skal, som jeg har gjort det tidligere, påpege, at jeg finder det meget uheldigt, at man i forbindelse med det, der hedder tekniske ændringsforslag, kommer med ansøgninger om ekstra personale inden for staten. Når man tænker på, hvor meget tid man kan bruge i finansudvalget på at ansætte en enkelt medarbejder i et eller andet ministerium, er det lidt paradoksalt, at man bare kan ekspedere en række nye personaleforøgelse igennem ved det, man kalder tekniske ændringsforslag. Det er også baggrunden for, at en række af disse ændringsforslag ikke kan få støtte fra det konservative folkeparti.

Vi står altså i en situation, hvor der ikke fra regeringens side er gjort reelle forsøg på at nedsætte statens udgifter. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om – og det kommer vi nok til at diskutere under generaldebatten på torsdag – at regeringen meget hurtigt i løbet af 1980 får behov for at gennemføre yderligere nedskæringer. Med den afmatning, hvis jeg må bruge det udtryk, som har fundet sted i regeringens indkomspolitik, er der al mulig grund til at forestille sig, at finansministeren får travlt i 1980 med hensyn til at finde yderligere besparelser.

Vi er parat, kan jeg sige til finansministeren, og finansministeren ved udmærket, at vi har en række konkrete forslag, som han ikke er lige glad for alle sammen, men som jeg er overbevist om at vi kan finde løsninger på, når vi får en diskussion i gang.

Vi har, som det fremgår af bemærkningerne, stillet egne ændringsforslag til finanslovsforslaget på 5,5 mia kr. Vi kan støtte ca. 1¹/₄ mia kr. af regeringens. Der er 180 mill. kr. af regeringens tekniske ændringsforslag, som vi ikke kan støtte. Der er ca. 180 mill. kr. af venstres forslag, som vi kan støtte. Det fører alt i alt frem til, at vi bidrager til at nedsætte underskuddet på drift, anlæg og udlån med et beløb på lige godt og vel 7 mia kr. Det mener vi er et godt resultat det første år, for heri ligger jo, som regeringen også selv kalkulerer med i sine ændringsforslag, en accelererende virkning.

Hvad angår vore egne ændringsforslag, skal jeg holde mig til nogle principielle bemærkninger. Det, som vi bl. a. lægger afgørende vægt på, er at få gennemført besparelser, som kan bidrage til, at statens udgifter, hvad angår personale og drift, bliver reduceret.

Vi har også forslag, der betyder strækning af anlægsudgifter. Det er vi nødsaget til at betjene os af, men jeg gør opmærksom på, at det, det drejer sig om, er at begrænse væksten i det offentliges forbrug på serviceområdet. Det er baggrunden for, at vi gennem ændringsforslag søger at bryde gratisprincippet på biblioteksområdet, i den primære sundhedssektor og på daginstitutionsområdet, hvor det primære ikke er at få et beløb i kassen ved, at folk skal betale for en serviceydelse, men hvor det helt afgørende er dette, at man gennem betaling kan forhindre det overforbrug, som finder sted. Det er den resourcebesparelse, der her indtræffer, som er det afgørende for os. Vi er overbeviste om, at der finder et overforbrug sted, som kan forhindres. Når man i dag ganske naturligt betaler for at køre i tog eller i bus, når man ganske naturligt betaler for at sende et brev eller en pakke, må det for os at se være lige så naturligt, at man betaler for at låne en grammofonplade eller en bog på et bibliotek.

Den omstændighed, at man i 1979 kan låne grammofonplader på et bibliotek, er jo i virkeligheden et fantastisk udtryk for, hvordan dette servicesamfund har udviklet sig. Vil det ikke være en ganske naturlig ting, at hver enkelt familie selv sørger for at dække sig ind med ting som f. eks. grammofonplader?

Men også på et mere sårbart område som f. eks. lægeområdet, hvor venstre også har et forslag af lignende karakter, er vi ikke et øjeblik i tvivl om at der finder et overforbrug sted, som kan begrænses. Når vi samtidig foreslår et beløb afsat til, at lavindkomsterne kan blive dækket ind, mener vi ikke, at der kan fremsættes nogen som helst reelle anklager om social ubalance.

Vi finder det helt afgørende at få sagt, at de besparelser, der skal virke op igennem 1980'erne, er dem, som finder sted gennem en beskæring af gratisprincippet, således at folk tænker sig mere om, inden de begynder at bruge af den offentlige ydelse, som ligger foran dem.